13 Ιουλίου 2014

Κερύνεια: Σαράντα Χρόνια Σκλαβιάς

/ Γενικά Θέματα

Για τέσσερις ολόκληρες δεκαετίες η Κερύνεια, μαζί με τις άλλες πόλεις και τα χωριά της βόρειας περιοχής του νησιού μας, τη Μόρφου, την Καρπασία, την Αμμόχωστο, στενάζει κάτω από το βαρύ τούρκικο ζυγό. Όλα τα παιδιά της, αυτά που γεννήθηκαν, μεγάλωσαν, έκαναν παιδιά και οικογένειες, αυτά που πότισαν την ευλογημένη γη της με τον ιδρώτα και με το αίμα τους, μέσα στο μαύρο Ιούλιο, πριν από σαράντα χρόνια (ποιος τους το ’λεγε!), ξεριζώθηκαν και έζησαν και ζουν στις ελεύθερες περιοχές του νησιού ή ξενιτεύτηκαν για να μπορέσουν να ζήσουν. Άφησαν πίσω τους φεύγοντας τις πατρογονικές τους εστίες, τους τάφους των προγόνων τους, τις περιουσίες τους, τα περιβόλια και τα χωράφια τους, τις εκκλησιές και τα σχολειά τους, τα ήθη και τα έθιμά τους, τα χρώματα και τα αρώματα της πεδιάδας και του Πενταδάκτυλου, την ίδια την ψυχή τους. Άφησαν πίσω τους, φεύγοντας από την πιο όμορφη πόλη της Μεσογείου, αυτούς που δεν μπορούσαν ή δεν πρόλαβαν να φύγουν, αυτούς που αντιστάθηκαν στο βάρβαρο ασιάτη εισβολέα, που έπεσαν γενναία στο πεδίο της τιμής και έμειναν για πάντα ριζωμένοι στη γη τους. Αυτοί που έγιναν το λίπασμα της ελευθερίας του τόπου μας. «Κει που μεμιάς τους έριξε το ασάλευτο». Η ίδια η λευχειμονούσα Κόρη, η Κερύνεια μας, που έγινε το σύμβολο της κατεχόμενης γης μας, θρηνώντας για τα

παιδιά της που θυσιάστηκαν για να την κρατήσουν ελεύθερη και έμειναν για πάντα στη γη της «χωρίς ρυτίδα ή τύψη, αλλά σε βάθος μέγα», και για τα παιδιά της που ξεριζώθηκαν και έγιναν πρόσφυγες, φωνάζει επαναλαμβάνοντας τα λόγια της Εκάβης, όπως τα απέδωσε στη μοναδική γλώσσα του ο αθάνατος τραγικός: «Εγώ'μαι σκλάβα κι ίσως δύναμη δεν έχω / μα είν' δυνατοί οι θεοί κι ο νόμος ο δικός τους/ που κυβερνάει μ' αυτόν πιστεύουμε στα θεία/ και ζούμ' απ' τ' άδικα χωρίζοντας τα δίκια» (μτφρ. Ν. Π. Σούλια).

Αυτό το άδικο που η ίδια το ξεχωρίζει από το δίκαιο, αυτό το άδικο που όλοι οι άνθρωποι το ξεχωρίζουν από το δίκαιο, προσπαθεί η Κερύνεια μαζί με όλες οι κατεχόμενες περιοχές του νησιού να το βροντοφωνάξει σε όσους θα μπορούσαν να αλλάξουν μια απαράδεχτη, ανώμαλη και άδικη κατάσταση που επικρατεί στον τόπο μας εδώ και σαράντα χρόνια. Μια κατάσταση που όχι μόνο δεν αλλάζει με μια στροφή προς το δίκαιο, αλλά μέρα με τη μέρα, μήνα με το μήνα, χρόνο με το χρόνο χειροτερεύει και παραμένει προσηλωμένη στο άδικο: ούτε ένας τούρκος στρατιώτης δεν έχει απομακρυνθεί από τα κατεχόμενα εδάφη της ευρωπαϊκής Κύπρου, ούτε ένα κανόνι των τούρκικων αρμάτων μάχης δεν έχει αλλάξει κατεύθυνση από την επιθετική διάταξη στην οποία βρίσκεται από τις πρώτες μέρες της εισβολής, ούτε ένα τετραγωνικό εκατοστόμετρο γης δεν έχει επιστραφεί στους νόμιμους ιδιοκτήτες του, ούτε ένας πρόσφυγας δεν επέστρεψε στο σπίτι του. Εδώ και σαράντα χρόνια! Και όχι μόνο αυτό: ο Τούρκος πρωθυπουργός διακηρύσσει urbi et orbi ότι δεν υπάρχει χώρα με το όνομα Κύπρος. Η ίδια η Τουρκία, παρόλο που κτυπά με την αρβύλα της την πόρτα της Ευρώπης για να μπει, ωρύεται πως δεν αναγνωρίζει την Κυπριακή Δημοκρατία. Δεν αισχύνεται αυτός ο αδίστακτος ανατολίτης, ωστόσο, να απαιτήσει από την Ένωση των ευρωπαϊκών κρατών, να ανοίξουν όλα τα κλειστά κεφάλαια για την ένταξη της χώρας του στην Ευρώπη. Και η Ευρώπη πώς απαντά; Δεν παίρνει θέση καθαρή. Δεν αναλαμβάνει τις ευθύνες της. Ποντιοπιλατίζει. Δεν ξεχωρίζει το δίκαιο από το άδικο. Δεν ενοχλείται από το γεγονός ότι ένα μέρος του ευρωπαϊκού εδάφους, το δικού της εδάφους, βρίσκεται κάτω από την μπότα του Τούρκου εισβολέα. Κλείνει τα αυτιά της στην απαράδεκτη απαίτηση του κατοχικού ηγέτη να μην παρευρίσκεται αντιπρόσωπος της Ευρώπης στις συνομιλίες! Η Ευρωπαϊκή Ένωση ζει μέσα στη Νεφελοκοκκυγία της και από εκεί βλέπει την Τουρκία ως τη χώρα – γεφυροποιό με το Ισλάμ, τη Μέση Ανατολή, ακόμη και με τα Βαλκάνια και τη Μέση Ανατολή. Ο νέος ποντίφικας για την Ευρώπη είναι ο νεοσουλτάνος της Άγκυρας! Και εμείς πώς αντιδρούμε; Επαναλαμβάνουμε αυτό που κάναμε τόσα χρόνια. Ας υποχωρήσουμε κι άλλο. Ας δεχτούμε αυτά που ζητά η Τουρκία και βλέπουμε πώς θα ενεργήσουμε παραπέρα. Ας προσπαθήσουμε να εξημερώσουμε το θηρίο με τις υποχωρήσεις μας και «κάτι θα περισώσουμε». Ας επαναπαυτούμε στις απραγματοποίητες υποσχέσεις ξένων και ας εγκαταλείψουμε τις διεκδικήσεις μας

από τον κατακτητή. Η διεκδικητική και δυναμική διπλωματία βρίσκεται έξω από τη φαρέτρα μας. Το δίκαιο αίτημα για αποχώρηση όλων των τουρκικών στρατευμάτων από το ευρωπαϊκό έδαφος της Κυπριακής Δημοκρατίας πρώτα, μαζί με την αποκατάσταση των ανθρώπινων δικαιωμάτων και των βασικών ελευθεριών, και ύστερα η συζήτηση όλων των υπολοίπων, θα έπρεπε και πρέπει να είναι οι βασικές διεκδικήσεις μας.

Σαράντα χρόνια κατοχής είναι πολλά, φωνάζει η Κερύνεια και μαζί της όλες οι κατεχόμενες περιοχές του νησιού μας. Πέρασε πια η Τεσσαρακοστή, μετρημένη με χρόνια και όχι με μέρες, και κρατά πολύ η Εβδομάδα των Παθών του νησιού μας. Αναμένουμε την Ανάσταση, που σίγουρα θα ρθει, όσο και αν αργεί! Αρκεί να πιστέψουμε στη δύναμη του δικαίου μας και να αγωνιστούμε όλοι μαζί, ενωμένοι για την επικράτησή του.

Του Αντρέα Κ. Φυλακτού,
Λευκωσία, 28 Ιουνίου 2013.

Πηγή: churchofcyprus.org.cy